

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM HÀN THU ĐOẠT KIẾM GẶP CƯỜNG NHÂN

Bỗng nghe Phương Tú buông tràng cười rộ nói:
- Kỳ được đã tan ra nước thì dù nội công công tử có thâm hậu đến đâu cũng chẳng tài nào trục xuất chất độc ra khỏi phủ tạng được nữa.

Tiếng cười chưa dứt đèn đã tắt phụt.

Trong đường hẻm lại tối đen như mực, giờ bàn tay trông không rõ ngón.

Lý Hàn Thu ngấm ngấm buông tiếng thở dài. Chàng vận khí thử quả nhiên không thấy triệu chứng gì là đã trúng độc, liền tự hỏi:

- Chẳng lẽ nữ nhân kia đã nói thật thay đổi được vật rồi chăng?

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng lách cách. Tường vách đột nhiên lộ ra một cái cửa. Lý Hàn Thu tra kiếm vào võ chậm chạp đi ra.

Bên ngoài cửa là một nhà sảnh đường rộng rãi đèn lửa huy hoàng sáng như ban ngày. Trước một cái bàn chính giữa giải đoạn vàng, Phương Tú cùng một lão già râu dài tới rốn. Mặt vuông mắt sáng mình mặc áo lam sóng vai ngồi ở thủ vị. Hai bên là tám tên đại hán võ phục lưng giắt quai đầu đao đang đứng thị lập.

Lý Hàn Thu đi được năm bước, đột nhiên nghe phía sau đánh huỳnh một tiếng rùng rợn. Chàng quay đầu nhìn lại thì chỗ cửa vừa rồi đã đóng chặt lại như củ. Bức tường liền vào như đúc không một kẽ hở. Người không biết nội tình thì chẳng ai hiểu chỗ bí mật bên trong.

Bỗng nghe Phương Tú lớn tiếng gọi:

- Lấy ghế ngồi cho công tử.

Một ả nữ tỳ áo xanh chạy ra tay cầm chiếc cầm đòn đặt xuống cách chỗ Phương Tú chừng bảy thước.

Nguyên trong nhà đại sảnh này ngoài chỗ ngồi của Phương Tú cùng người áo lam không còn một cái ghế nào khác.

Phương Tú nhìn kỹ Lý Hàn Thu nói:

- Mời công tử ngồi xuống!

Lý Hàn Thu vẻ mặt cực kỳ lạnh lẽo, đảo mắt nhìn tám tên đại hán võ phục một lượt rồi từ từ ngồi xuống cầm đòn.

Phương Tú vượt chòm râu dài khoan thai nói:

- Kiếm thuật của Lý công tử đã đến trình độ tuyệt vời chẳng kém gì lệnh tôn.

Hắn đưa mắt nhìn người mặc áo lam mặt vuông mắt vọ nói tiếp:

- Vị này là...

Lý Hàn Thu lạnh lùng tiếp:

- Từ Châu Hàn Đào

Phương Tú nói:

- Lão phu quên mất Lý thế huynh là một kẻ sĩ tài trí đã đoán ra từ trước, khỏi cần lão phu giới thiệu

Lý Hàn Thu tính ngầm trong bụng:

- Trong sảnh đường này chỗ nào cũng bố trí cơ quan, mình không nên động thủ ở đây .

Bỗng nghe Phương Tú hỏi:

- Vừa rồi Lý thế huynh đã có lời hứa, hử thế huynh chưa quên?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Viện chúa bảo sao?

Phương Tú đáp:

- Xin Lý thế huynh hãy đưa khí giới ra.

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày hình thanh kiếm lên lẳng lặng không nói gì. Trong nhà đại sảnh hiện ra một bầu không khí khẩn trương.

Tám tên đại hán võ trang đều rút quỉ đầu đao ra đặt lên những tiếng lách cách.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang.

Đột nhiên trong góc nhà đại sảnh chàng phát hiện ra một cặp mắt sáng như sao đang nhìn mình chớp luôn hai cái. Đây là lời nói trong lòng không thành tiếng.

Lý Hàn Thu hiểu ý đối phương bảo mình phải nín nhịn.

Chàng nhớ tới vụ mình chưa trúng độc lập tức tỉnh ngộ , uể oải cởi thanh kiếm bên mình ra.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Nếu Lý thể huynh thực lòng hợp tác với bọn ta thì lão phu có thể phá lệ để ưu đãi thể huynh.

Lý Hàn Thu hững hờ hỏi:

- Ưu đãi bằng cách nào?

Phương Tú đáp:

- Lão phu lựa cho Lý thể huynh hai tên nữ tỳ xinh đẹp để bầu bạn suốt đời với thể huynh để giảm bớt nỗi tịch mịch ở chốn thâm sơn.

Lý Hàn Thu nói:

- Thịnh tình của viện chúa tại hạ chỉ xin tâm lãnh mà thôi, vì bản tính không ưa nữ sắc.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Bây giờ tại hạ đã uống thuốc kỳ độc rồi, chẳng hiểu có thể biết rõ nội tình vụ này chưa?

Phương Tú đáp:

- Thể huynh có điều gì xin cứ hỏi

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ muốn biết họ tên người kia, thân phận ra sao? Vì lẽ gì hai vị muốn giết y? Sao lại phải tại hạ ra tay hạ sát?

Phương Tú, Hàn Đào đưa mắt nhìn nhau, khẽ nói mấy câu.

Đoạn Phương tú đáp:

- Trước lão phu hãy phúc đáp phần sau cùng của vấn đề. Vì môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của lệnh sư tính diệu vô song mà thể huynh là truyền nhân. Phi thể huynh thì ai giết được y...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nguyên nhân giết y dĩ nhiên vì y coi bọn lão phu vào hàng cừu địch. Còn vấn đề liên quan đến họ tên cùng thân phận y, lúc này lão phu chưa muốn nói. Thể huynh giết y là một điều nhất định phải làm không canh cải được. Dù y có là người tốt nhất trên thế gian, thể huynh cũng phải hạ thủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ để y giết mình thì sao?

Phương Tú đáp:

- Bây giờ không phải là lúc tranh luận về ý chí nữa...

Lý Hàn Thu lạnh lùng ngắt lời:

- Trong sự ước định của chúng ta không nói đến nhất định tại hạ phải giết y thì y có giết tại hạ cũng thế chứ sao?

Phương Tú cười lạt nói:

- Bây giờ Lý công tử có muốn chết cũng chẳng còn cách nào nữa.

Hàn Đào xen vào:

- Đại ca! Cả hai người cùng đối lập với chúng ta, tiểu đệ tưởng ai giết ai thì cũng thế.

Hắn quay lại nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Tại hạ chỉ được nghe đồn kiếm thuật của lệnh sư đã đến trình độ siêu quần mà chưa biết quyền pháp cùng chiêu pháp của y. Lý công tử! Công tử nên nhớ là hiện giờ trong tay công tử không còn bảo kiếm nữa.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Ta chưa trúng độc thì bất cứ lúc nào trở mặt đánh chúng cũng được. Mình đã định động thủ với họ thì dĩ nhiên chẳng cần bàn tới chuyện này nữa.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, lạnh lùng nhìn hai người hỏi:

- Hàn nhị hiệp! Nhị hiệp nói vậy là có ý gì?

Hàn Đào cười lạt đáp:

- Tại hạ không muốn trước khi chưa gặp địch nhân người trong nhà đã đánh lộn nhau.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang quay lại nhìn đối phương nói:

- Nếu Hàn nhị hiệp muốn ban cho tại hạ mấy chiêu quyền chưởng thì tại hạ sẵn lòng lĩnh giáo.

Hàn Đào vỗ án đứng dậy toan nhảy xuống ra tay, nhưng Phương Tú cả lại nói:

- Lý thế huynh đã chịu khuất tất nhiều lắm rồi! Nhị đệ nên nhường nhịn công tử một chút.

Hàn Đào không nói gì từ từ ngồi xuống.

Phương Tú nói:

- Người kia ở đây có mấy chục dặm. Nếu Lý thể huynh không còn nghỉ ngơi thì chúng ta lên đường ngay.

Lý Hàn Thu lòng bảo dạ:

- Dời khỏi Phương gia đại viện ta sẽ trở mặt động thủ với họ.

Nghĩ vậy chàng thùng thỉnh đáp:

- Đi ngay cũng được.

Đoạn chàng đứng lên trước.

Phương Tú từ từ dời khỏi chỗ ngồi vẫy tay một cái.

Tám tên đại hán đột nhiên lui ra hai bên.

Phương Tú cùng Hàn Đào theo sát Lý Hàn Thu đi ra ngoài.

Xuyên qua đường hẻm ra đến cổng lớn đã thấy một cỗ xe mui đứng ở bên ngoài.

Phương Tú nói:

- Mời Lý huynh lên xe đi!

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi bước lên cỗ xe ngựa.

Phương Tú, Hàn Đào cũng bước lên theo.

Cỗ xe từ từ tiến về phía trước.

Trong cỗ xe cách bố trí cực kỳ hào hoa, sàn xe trải nệm trắng, phía sau đặt một cái ghế gỗ thấp. Trên ghế đã bày những đồ điểm tâm rất ngon lành.

Phương Tú mỉm cười nói:

- Võ công người kia rất cao cường. Lý thể huynh tuy là truyền nhân về Thất Tuyệt Ma Kiếm, nhưng trận quyết đấu này chỉ hy vọng có năm mươi phần thắng.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Nếu tại hạ không địch nổi người đó thì sao các vị còn kiếm tại hạ làm chi?

Phương Tú thùng thẳng đáp:

- Lý huynh đừng quên rằng chúng ta sẽ trả đời sống của Lý huynh bằng một giá rất đắt để đền bồi Lý huynh đã vì chúng ta ra sức.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Vừa rồi mình thử qua thì một mình Phương Tú võ công đã cao cường bây giờ lại thêm Hàn Đào nữa mà ta chân tay không e rằng khó địch nổi chúng, chỉ bằng trước hết ta gạt họ lấy được kiếm cầm vào tay rồi sẽ liệu

Nghĩ vậy chàng liền nói:

- Nếu hai vị muốn tại hạ động thủ với người đó thì nên trả lại bảo kiếm cho tại hạ mới xong.

Phương Tú buông rèm phía trước.

Chiếc xe ngựa đột nhiên lao rất nhanh về phía trước.

Hàn Đào quẹt lửa đốt đèn.

Nguyên xe này che rèm bằng vải đen rất dày. Rèm buông xuống rồi trong xe tối om chẳng thấy gì hết.

Phương Tú đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Khi đến chỗ người kia trú ngụ, lão phu sẽ trả lại trường kiếm cho công tử.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh tự hỏi:

- Thực lực của hai thằng cha này ghê gớm như vậy sao chúng còn dung cho người kia sống đến ngày nay?

Phương Tú cười đáp:

- Đã đến lúc này chúng ta chẳng cần lừa gạt Lý thế huynh nữa. Hai anh em ta đã chịu thất bại về tay y, nên mới phải mượn đến lực lượng của Lý thế huynh.

Lý Hàn Thu không hỏi gì nữa. Chàng nhắm mắt điều dưỡng tính thâm trong bụng:

- Chờ đến lúc mình có binh khí trong tay sẽ trở mặt động thủ cũng chưa muộn.

Phương Tú cùng Hàn Đào thấy Lý Hàn Thu nhắm mắt dưỡng thần cũng không quấy nhiễu chàng nữa. Chỉ có tiếng xe lộc cộc làm nhộn bầu không khí tịch mịch.

Không biết thời gian qua đã bao lâu. Chiếc xe mui đang chạy bon bon bỗng nhiên dừng lại.

Phương Tú khẽ cất tiếng hỏi:

- Lý thế huynh! Lý thế huynh điều dưỡng xong chưa?

Lý Hàn Thu mở mắt ra nhìn thấy cây nền đã cháy hết quá nữa.

Phương tú đưa mắt nhìn đồ điểm tâm đặt trên ghế nói:

- Nếu Lý thể huynh thấy bụng đói thì hãy dùng chút điểm tâm này.

Nghe Phương tú hỏi, Lý Hàn Thu sực nhớ đến mình đói dạ nhưng chàng lại e trong món ăn có chất độc liền đáp:

- Tại hạ không đói

Phương tú mở rèm xe lên nói:

- Gần tới nơi rồi, chúng ta xuống xe thôi

Lý Hàn Thu xuống xe trước. Chàng ngẩng đầu trong lên thấy ánh trăng sáng tỏ đại khái vào khoảng canh hai.

Trước xe có một đại hán mình mặc áo đen tay cầm trường kiếm đứng đó.

Phương Tú, Hàn Đào tiếp tục xuống xe, Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy chỗ này hoang lương bát ngát, nhìn thật xa cũng không thấy có nhà ở.

Chàng chau mày hỏi:

- Đây là đâu?

Phương tú đáp:

- Đây là ngoại thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ biết là ngoại thành rồi, nhưng người kia trú ngụ ở đâu.

Phương Tú đáp:

- Cách đây không xa mấy, chúng ta chỉ đi một lát nữa là tới

Hắn vẫy tay nói tiếp:

- Nhị đệ dẫn đường cho!

Hàn Đào liền cất bước theo con đường nhỏ hoang lương tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu nhờ ánh trăng để nhận thức phương hướng, chàng thấy Hàn Đào đi về phía Đông Nam.

Phương Tú nói:

- Xin mời Lý thể huynh.

Lý Hàn Thu cất bước đi theo sau Hàn Đào.

Phương Tú lại theo sau Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu ngấm ngấm để ý dò xét, chàng phát giác Hàn Đào và Phương Tú không đeo trường kiếm thì trong lòng lẩy làm kỳ, tự hỏi:

- Chẳng lẽ ngoài hai người này còn có kẻ khác theo đi nữa chăng?

Chàng quay đầu nhìn lại thì ngoài Phương Tú tuyệt không còn bóng người nào khác.

Hàn Đào đi trước dẫn đường, đến gần một bức tường xây bằng gạch đỏ thì dừng lại.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh thì bốn bề quanh quẽ hoang vu. Song coi bức tường xây đỏ thấy bề thế nhà này khá lớn bức tường cao tới trượng rưỡi che khuất hết cảnh vật bên trong.

Hàn Đào quanh lại ngó Lý Hàn Thu nói:

- Tới nơi rồi! Người đó ở bên trong bức tường vây này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đây là đâu?

Phương Tú thùng thẳng đáp:

- Đây là Thảm gia từ.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Thảm gia từ là chỗ nào?

Phương Tú đáp:

- Câu chuyện dài lắm. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Trong vụ này tất có điều ngoằn ngoéo, hấn không chịu nói rõ nội tình, lại không dám tới cửa chính là sợ ta phát giác ra nội vụ.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, nhưng không chất vấn về chuyện này nữa, chỉ dơ tay ra, thùng thẳng hỏi:

- Thanh trường kiếm của tị hạ ở đâu?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Lý thể huynh cứ nhảy vào trong bức tường vậy là có người đưa trường kiếm cho.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Các vị đường đường là Giang Nam Song Hiệp tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, sao còn làm chuyện úp mở thế này?

Phương Tú vẫn không nổi giận, thản nhiên đáp:

- Lý thể huynh kiếm pháp cao cường, Phương Tú này đã được lãnh giáo và biết rõ rồi, nên bắt đắc dĩ phải chuẩn bị.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa nói vậy thì ra hai vị đã phái người tiến vào trong bức tường này rồi sao?

Phương Tú đáp:

- Lý thể huynh tiến vào qua bức tường là có thể trông thấy một cây cổ thụ cảnh trụi hết lá.

Trên cành cây này đã treo sẵn một thanh trường kiếm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai đã treo thanh trường kiếm lên đó?

Phương Tú đáp:

- Chính là lão phu!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa treo đã bao lâu?

Phương Tú đáp:

- Mới treo chưa đầy mười ngày.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa không sợ người ta lấy mất ư?

Phương Tú đáp:

- Chỗ này ít người qua lại, đừng nói mấy ngày mà cả năm vẫn không mất được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Ta đã nhẫn nại lâu lắm rồi, bất luận trường hợp nào mình cũng phải lấy được kiếm vào tay rồi sẽ trở mặt với chúng mới xong.

Chàng nghĩ vậy miệng lớn tiếng quát:

- Hai vị không liền trả bảo kiếm cho tại hạ thì ra thất tín ư?

Phương Tú đáp:

- Công tử cứ nhảy lên tường vậy là nhìn thấy thanh bảo kiếm.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Mình cứ nhảy lên tường coi xem cũng chẳng hề gì.

Rồi chàng đề khí vọt lên mặt tường.

Dưới ánh trăng tỏ chàng chú ý nhìn vào thì quả nhiên ngoài bốn năm trượng có một cây cổ thụ cành trụi hết lá. Trên cành này quả có treo một thanh trường kiếm.

Lý Hàn Thu mục lục hơn người lại nhờ ánh trăng nên trong rất rõ ràng.

Phương Tú đứng dưới hỏi:

- Lý thế huynh đã nhìn thấy chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Phương Tú nói:

- Thế thì hay lắm! Lý thế huynh lấy kiếm đi. Chúng ta chờ ở ngoài này. Lý thế huynh giết được người kia xong trở ra lão phu lập tức xin dâng thuốc giải.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Hai vị hãy chờ đây. Tại hạ đi lấy kiếm.

Phương Tú nói:

- Thế huynh cứ đi đi! Bọn lão phu ở đây chờ đợi.

Lý Hàn Thu nhảy xuống.

Phía trong tường vây càng tịch mịch quanh quẽ hơn bên ngoài. Cỏ mọc cao tới đầu gối. Khắp nơi lá rụng ngập mắt cá.

Lý Hàn Thu phát huy mục lục nhìn ra xa thì ngoài mười trượng mới có phòng ốc, nhưng chẳng thấy đèn chi hết. Chàng quan sát tình thế bốn mặt rồi cất bước tiến về phía cây cổ thụ.

Ngọn gió đêm hiu hắt khiến cho thanh bảo kiếm không ngớt đưa quan đưa lại.

Lý Hàn Thu nhìn cảnh vật trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Bọn chúng đem thanh trường kiếm treo vào cây cổ thụ kia rồi bảo ta đi lấy hắc có âm mưu gì đây? Trong này hoang vu lạnh lẽo sao cũng có người ở? Cái kẻ chúng hại mình phải chăng ở cây cổ thụ treo kiếm kia?

Trong lòng nghĩ vậy chàng cử động rất là thận trọng, dò từng bước một tiến về phía trước.

Chàng đi gần tới cây cổ thụ treo kiếm vẫn chẳng thấy chi khác lạ, liền ngấm ngấm thở phào một cái bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ đâu là mình quá lo xa?

Chàng toan nhảy vọt lên lấy trường kiếm thì đột nhiên nghe đánh véo một tiếng. Một chấm hào quang bay vọt tới.

Lý Hàn Thu đã đề ý từ trước. Chàng cúi đầu xuống tránh khỏi điểm hào quang. Điểm này lướt qua đầu chàng bắn vào bức tường gạch đỏ bật lên một tiếng cách. Bụi cát tung bay.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Thủ kinh người này thật là ghê gớm!

Chàng còn đang ngấm nghĩ thì bên tai vang lên tiếng gió thổi tà áo bay lạch phạch.

Tiếp theo một thanh âm lạnh lùng hỏi vọng lại:

- Ai đó?

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Thân pháp người này cũng cực kỳ mau lẹ!

Chàng biết gặp phải tay kinh địch khi nào còn dám chần chờ. Chàng ngừng đầu nhìn lên thì thấy một người cao gầy mình mặc áo lam, tóc dài đỏ xõa, y cầm trường kiếm đứng ở trước cây cổ thụ cách chừng bốn năm thước.

Lý Hàn Thu lên tiếng đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu. Còn cách xưng hô các hạ thế nào?

Người kia để một đám tóc rũ xuống che khuất cặp mắt, khiến chàng không tài nào nhìn rõ mặt y được.

Người đó lắc đầu hỏi:

- Phải chăng người là nhân vật mà bọn Phương Tú, Hàn Đào bảo đến hạ sát ta?

Bụng nghĩ vậy, chàng vẫn ung dung đáp:

- Tại hạ muốn đến lấy thanh trường kiếm treo ở trên cây cổ thụ kia.

Người xoa tóc lạnh lùng nói:

- May ở chỗ người chưa vượt qua cây cổ thụ thì còn có thể lui ra được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng thanh kiếm treo trên cây có phải là của các hạ không?

Người xoa tóc lạnh lùng đáp:

- Người còn nhỏ tuổi quá mà tên họ lão phu chưa từng nghe qua vì thế mới phá lệ nói như vậy là quá nhiều rồi. Người không rút lui cho mau là không được đâu!

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Ta mà không đoạt được thanh trường kiếm trên cây cổ thụ đã vội lui ra thì lấy gì kềm chế được Giang Nam Song Hiệp? Nhưng người này có vẻ cổ quái, mình khó lòng thuyết phục, khi nào y chịu đồng ý cho mình tự do và lấy? Chỉ có cách là lúc thừa cơ lúc lão sơ hở mình nhảy lại đoạt thanh kiếm vào tay rồi sẽ nói chuyện.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, ngấm ngấm đề tựu chân khí, đột nhiên nhảy vọt về phía cây cổ thụ kia. Tay chàng chưa đụng đến thanh trường kiếm thì trước mắt lóe lên một đạo kiếm quang đậm tới.

Lý Hàn Thu không dám khinh địch, đã chuẩn bị từ trước. Tay phải chàng vươn ra lấy kiếm, tay trái bám vào cành cây. Chàng thấy kiếm quang đậm tới, lập tức tăng gia kinh lực vào tay trái, hất mình lùi lại ba thước tránh khỏi nhát kiếm.

Người xoa tóc nhảy lên tập kích. Một kiếm chưa trúng, kiếm quang chuyển động, thanh kiếm lại đâm ngang ra.

Bỗng nghe đánh rắc một tiếng, đoạn cành cây bị nhát kiếm của người tóc xoa chém đứt.

Lý Hàn Thu thấy đôi phương nhảy vọt lên rồi trong nháy mắt biến chiêu mấy lần, nào đâm thẳng nào chém tạt ngang thì kinh hải vô cùng, bụng bảo dạ:

- Kiếm pháp người này quả nhiên lợi hại, chẳng trách Giang Nam Song Hiệp không địch nổi lão.

Bụng chàng ngẫm nghĩ, người chàng hạ xuống đất theo đà càn cây chém đứt rớt xuống.

Người xoa tóc phóng hai chiêu rồi không dừng lại ở trên không được cũng hạ theo xuống.

Lý Hàn Thu thấy thanh trường kiếm vẫn treo trên cây liền nghĩ bụng:

- Kiếm thuật người này cao cường như vậy mà mình tay không thì động thủ với lão thế nào được? Ta cần phải nghĩ cách lấy được thanh trường kiếm trên cây kia mới xong.

Chàng nghĩ vậy liền phát động trước. Hai tay chàng đang ôm cành cây khô lớn liền hết sức nắm vào người tóc xoa đẩy mạnh ra. Đồng thời người chàng nhảy vọt lên về phía cây cổ thụ treo kiếm.

Bỗng thấy người xoa tóc tay phải huy động luôn mấy cái. Cành cây mà Lý Hàn Thu liệng tới bị chặt thành mấy đoạn.

Lý Hàn Thu nhân lúc thời gian chớp nhoáng này đã nhảy vọt lên nắm được cành cây treo kiếm. Nhưng chàng chưa giựt được thanh trường kiếm thì người xoa tóc đã nhảy vọt lên vùng trường kiếm chém tới.

Thân pháp và thủ pháp người xoa tóc cực kỳ mau lẹ khiến Lý Hàn Thu không kịp giựt thanh kiếm để đón đỡ.

Trong lúc hoang mang, chàng đề chân khí nhảy vọt xuống đất.

Người xoa tóc đâu vừa liền rượt theo phóng kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu kinh hải vô cùng né người tránh sang một bên.

Thanh kiếm của người xoa tóc phóng như điện đâm thẳng chém chưa trúng liền chém tạt ngang.

Lý Hàn Thu hạ mình xuống đất lăn đi mấy vòng xa hơn trượng.

Bỗng nghe những tiếng sột soạt. Thanh bảo kiếm của người xoa tóc lướt qua trên mặt đất làm cho đá vụn cùng những ngọn cỏ đứt tung bay. Trong vòng bảy thước làn cỏ rậm bị người xoa lại một nhát kiếm mà đứt hết sạch như người cạo đầu.

Lý Hàn Thu tuy né tránh mau lẹ nhưng cũng bị kiếm quang của người xõa tóc quét trúng. Áo rách đến da thịt, máu chảy lênh loáng.

Lý Hàn Thu mượn đà nhảy lên, ra tay nhanh như sắp giựt được thanh trường kiếm trên cây.

Người tóc xõa phóng luôn mấy kiếm vẫn chưa hạ sát được Lý Hàn Thu, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Lão dừng tay không tấn công nữa chậm rãi nói:

- Thân thủ các hạ không phải tầm thường.